

OERWOUDVALK REEKS

1. Goudstad van Skeba

A.P. DU PLESSIS

GOUDSTAD VAN SKEBA

deur

A.P. DU PLESSIS

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

GOUDSTAD VAN SKEBA

Die voorblad illustrasie vir die Oerwoudvalk Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry.

Hierdie is 'n werk van fiksie. Name, karakters, plekke en voorvalle is of die produk van die skrywer se verbeelding of word fiktief gebruik. Enige ooreenkoms met werklike persone, lewend of dood, gebeure of plekke is suiwer toevallig. Hierdie verhaal ondersoek sensitiewe politieke temas en mag standpunte of situasies bevat wat sommige lesers uitdagend of kontroversieel mag vind. Die menings wat deur fiktiewe karakters uitgespreek word, weerspieël nie noodwendig die mening van die skrywer nie. Verder is hierdie verhaal bedoel as 'n werk van verbeelding vir vermaak, bespreking of verkenning van idees en moet nie as 'n feitlike kommentaar op spesifieke werklike individue of gebeure geïnterpreteer word nie.

GOUDSTAD VAN SKEBA

deur A.P. du Plessis

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publisierders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

In hierdie eerste verhaal maak u kennis met die Oerwoudvalk of ook beter bekend as die Valk. Gewapen met net 'n pyl en boog, jagmes en lendekleed van luiperdvel, deurkruis hy die digte woude van die Kongo en beleef die een opwindende avontuur na die volgende.

In hierdie verhaal moet hy tot die redding kom van 'n volkekunde professor, sy dogter, 'n man en sy vrou en 'n student, wat in die hande val van Basan, 'n wrede en genadelose diktator. Basan is 'n hoëpriester wat gemuit het uit die Vallei van Skeba. Hy het sy eie ryk gestig en droom daaglik daarvan om die Koningin van Skeba se Vallei en stad weer binne te val en oor te neem.

In die Valk se strewe om die volkekundiges uit Basan se hande te red, moet hy 'n woeste storm oorleef, ontsnap van die mensvreTERS Wasaristam wat hom gevange geneem het, met gevaarlike bobbejaanmannetjies buite en binne 'n arena veg, teen steil kranse afseil en Die koningin van Skeba help om Basan se mag finaal te breek. In die proses moet die Valk gedurig deur veg vir oorlewing en aan volop aksie ontbreek die verhaal dus geensins. Gaan die Valk betyds wees die professor se dogter te red van 'n brandstapel, voor sy geoffer word? Lees gerus die verhaal en vind self uit.

UITTREKSEL

Agter hom waarsku Rakoe weer, roep dan verskrik uit en begin terug nael in die Valk se rigting. Dit is asof die bobbejane voor die Valk 'n oomblik huiwer, asof dronkgeslaan. Haastig loer die Valk om en dan sak die moed in sy tone. Agter die vlugtende Rakoe het meer bobbejane hul verskyning gemaak en hulle volg die vlugtende Baniet met potsierlike galopbewegings. Op daardie oomblik storm die eerste bobbejaan op die Valk af.

1. GOUDSTAD VAN SKEBA

Hoofstuk 1

DIE GOUDMANNE

'n Gemeenskap bospappegaai, wat luiweg tussen die breë blare van die oerwoudreus rondgevroetel het, lawaai verskrik en vlug halsoorkop met bont vere tussen die verstrengelde takke deur, toe die mensfiguur hier by hulle verskyn en sy twee kaalvoete stewig op die skurwe bas van die dik tak plant.

Agter hom beweeg die taai bobbejaantou stadig terug na sy natuurlike plek in die warboel van tak en parasiet plant. Veeltleuige oerwoudblomme kelk hul tere prag trots omhoog bokant die skemervoetpaadjie wat haas onsigbaar van hier bo is, hul skraal wortels diep in die oerwoudreuse geslaan.

'n Trop blouape sketter paniekerig vir die skielike steurnis en lenige takke lewe onder die gewig van hul vluggende liggame.

Die jongman met sy songebruinde vel glimlag. Sy haelwit tande blink in die son se skraal straaltjie wat deur 'n opening in die digte rankasies skaam na onder gly.

'n Sterk hand vee 'n parmantige blonde kuif terug oor die breë voorkop. Hy maak die gebreide varkvelriempie agter op sy kop los, vang die welige hare rats vas en bind hulle agter in sy nek.

Daarna dwaal sy hand na die lang jagmes in die skede langs sy skraal heupe. Hy verskuif die bamboesboog aan sy rug en laat sy deurdringende blou oë na benede daal.

Rats soos 'n apie daal die gespierde jongman van tak tot tak grondwaarts. Bokant die oerwoudpaadjie huiwer hy op 'n stewige boomtak, sy een hand om 'n dik klimop plant geslaan. Sy ander hand stryk weer oor die jagmes langs sy lendekleed van luiperdvel. Maar geen wildsreuk word deur sy gevoelige neusgate opgevang nie.

Hy vee die sweet van sy voorkop af. Hy is honger en effens tam na die urelange skof wat hy sedert die vroeë oggend afgelê het. Sy ingebore instink sê aan hom dat hy hoogstens 'n uur van sy doelwit kan wees.

Daardie skerp blou oë dwaal verder, soek tussen die doolhof van tak en klimop, totdat hy die wilde druifranke sien. Hy gryp die bobbejaantou vas en, gesteun deur hand en voet, skarrel hy nader.

Tien minute lank eet hy van die heerlike blou vrug met sy effens malse smaak. Hy vee sy mond skoon en hervat sy haastige tog deur die oerwoudreuse.

Een keer bots hy amper teen 'n swart luiperd wat in 'n dik mik gelê en slaap het. Met 'n blitsige ruk van sy liggaam, skuur hy egter verby die seldsame dier wat vervaard en grommend orentvlieg.

Weer verskyn daardie sonderlinge glimlag op die jeugdige gesig met die forse gelaatstrekke. Simmetriese spiere rol in swerms onder die bruingebrande vel. Dit is gryp en swaai, spring en duik. Dan weer hardloop hy rats op 'n boomtak langs en seil waaghalsig na 'n liana, treë ver, soos slegs 'n bosaap kan doen.

Hy lag hardop van uitbundigheid. Dit is lewe hierdie! Nie die valse skyn van die beskawing nie, nie die vaskluistering van blok op blok betonstrukture, wat soos miershope van mense miere maak nie. Nie die aakligheid van verveelde mense nie. Nie haat en nyd, dwarsboming en gedurige gebondenheid aan dinge wat van die mens 'n slaaf maak nie.

Want hier is mens vry op 'n ander manier. Hier is nie sigbare grense nie. Hier leef 'n mens sonder aanplaksels, hier lag jy as jy wil en huil jy as jy wil.

Die man staak sy apetog deur die oerwoudreuse. Sy oë wei oor die oopte hier voor hom. Hy sien die vervalle huis van klei en takke, en heimwee skuif stadig voor sy oë verby. Die sterk kake klem op mekaar.

Dan daal hy haastig met 'n rankplant na benede, sy oë en ore gespits.

Hy stap deur die laaste kreupelhout die oopte binne. Die tropiese son sluit behaaglik om sy halfnaakte liggaam.

“Toto!” Sy enkele uitroep klink hard deur die oerwoud. Maar geen stem bereik sy ore nie.

Vertwyfeling laat die jongman in sy spore vassteek en omheen kyk. Hy vertrou die vrede skielik nie meer nie. By die eensame grondhoop linksweg is die plantegroei weggekap. Woudorgideë lê oral op die hoop rond.

Die jongman sug. Met afgemete tree, sy hand op die jagmes, stap hy vorentoe.

Ses maande laas was hy hier, hier waar hy ’n groot deel van sy veelbewoë kinderdae geslyt het.

Anderkant die vervalle gebou is ’n groter een, ewe bouvallig, met ’n houttoring wat skeef teen die groen van die oerwoud afsteek, asof dit enige oomblik kan omval.

’n Ligte kreun laat hom waaksaam vassteek. Die blou oë soek oor die omgewing. Die kreun word herhaal en met beklemde gemoed draf hy na die vervalle gebou, wat lank gelede sy en sy vader se woonhuis was.

In die deur steek hy vas. ’n Bloedspoor lei van hier buite die gebou binne. Weer kom die gekreun, nou heelwat harder.

Die jongman spring die vertrek binne. Voor hom, in volle lengte uitgestrek, lê die glimmende lyf van ’n inboorling. ’n Aaklige wond gaap in sy skouer.

“Toto!” Weer ontval net die enkele woord die blanke se lippe. Hy snel nader en buk by die bejaarde inboorling met sy grys hoof. Hy draai die swart liggaam op sy rug, luister etlike oomblikke na die hortende asemhaling en snel dan met lang hale die gebou uit. Buite pluk hy ’n breë blaar van ’n struik af, vou dit soos ’n bakkie en sit af na die breë stroom water daar naby.

Die volgende middag het Toto sodanig herstel, dat hy sy verhaal aan die jongman kan vertel.

“My Basie, dit was toe ek buk om die blomme by Mpingo se graf te sit, dat hulle my van agter beetgekry het. Lang manne met ligbruin velle, amper soos joune, maar ook nie so nie. Hulle het spiese gedra wat anders as ons sin lyk.”

Die jongman luister aandagtig. Toto se verwysing na Mpingo bring die heimwee weer in sy hart, want Mpingo, of Goeie Hart, was die naam wat die inboorlinge hier aan sy vader gegee het.

“Daar was net ’n klompie van hulle. Voordat ek iets kon maak, het hulle my met die spies gevang, net hierso.” Met ’n steun beduie hy na sy skouer.

“Toe weet ek niks meer nie. Ek weet ook nie hoe ek hier gekom het, waar die kleinbaas my gekry het nie.”

“En is alles verder nog reg, Toto?” vra hy. Die inboorling knik bevestigend en voel half skuldig dat hy moet sit terwyl die groot seun van Mpingo met hom praat. Hy probeer regopper skuif, maar kreun hard van die pyn.

’n Fyn glimlag van begrip verskyn op die jongman se gelaat.

“Ek gaan die Matonga roep, Toto. Miskien het hulle iets van hierdie vreemde mense gewaar.” Hy stap na die tamboer wat eenkant in die gebou is. Snaaks, hoewel hy die groot sandaalspore van die vreemdelinge buite en binne die geboue opgemerk het, het hulle blykbaar niks verwyder nie. Hy lag grimmig. Eintlik is hier ook niks om te verwyder nie.

Minute lank trommel sy hande rats oor die buffelvel-tamboer se platkant. Die klanke sprei deur die digte Kongo-woude tot by die verste Matongastat.

Nadat hy die boodskap voltooi het, wag hy ’n rukkie, en herhaal dit dan.

“Oerwoudvalk wil die Matonga hoofde vanaand by Mpingo se plek spreek.”

Hy voltooi die boodskap en draf terug na Toto. Albei luister fyn en na ’n rukkie hom die eerste antwoord op die wieke van die wind aangedra. “Die Matonga het gehoor. Hulle kom na hul groot opperhoof.”

Die Oerwoudvalk kyk met ’n glimlag na Toto, wat hom met openlike bewondering in sy bloedbelope oë aanstaar.

“En het alles verder goed verloop, hier by Kala?” Die Oerwoudvalk se vader, ’n sendeling van die N.G. Kerk uit verre Suid-Afrika, het hierdie plekkie, waar hy sy werk, met onoortreflike toegewydheid en liefde verrig het, Kala genoem. Dit beteken eintlik “seën” in die Matonga-dialek.

“Ja, my kleinbaas.” Die verweerde tande word ontbloot in ’n glimlag. “En die Matonga kom nog gereeld elke sewende dag hierheen vir die diens.”

“Hoekom is die geboue so verval, Toto?”

“Dis die groot storm wat hier was, Kleinbaas.”

Die jongman dink terug aan die dae, meer as twaalf jaar gelede, toe sy vader en moeder en hy, toe skaars agt jaar oud, vir die eerste keer na hierdie afgesonderde deel van die magtige Kongo-woud gekom het. Nadat sy vader, wat ’n deeglike mediese kennis gehad het, die vorige opperhoof van die Matonga se seun deurgehaal het na ’n koorsaanval, is hy en sy gesin deur die Matonga, feitlik letterlik op die hande gedra.

Sy eerlikheid, billikheid en liefde vir sy werk, het sy statige vader spoedig ’n liefling onder die Matonga gemaak, terwyl hulle sy moeder verafgod het.

Die Oerwoudvalk is na ’n seunskool in Suid-Afrika gestuur en kon sy ouers slegs in vakansietye besoek. Hy het standerd agt geslaag, en toe hy daardie Desember vakansie hier aanland, tref hy albei sy ouers